

PETER MOHLIN & PETER NYSTRÖM

**HET
LAATSTE
LEVEN**

Vertaling Corry van Bree

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Peter Mohlin & Peter Nyström
Oorspronkelijke titel: *Det sista livet*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Corry van Bree
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Omslagbeeld: © Whatapicture/Plainpicture
Foto auteurs: © Magnum Liam Karlsson
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best
Druk: Scandbook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0548 5
ISBN 978 94 027 5983 9 (e-book)
NUR 305
Eerste druk september 2020

Voor het eerst verschenen bij Norstedts, Zweden.
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL 1

2019–2009

1

BALTIMORE, 2019

Hij lag in bed en keek naar het witte plafond. De contouren van de verkleuring op de gipsplaat werden langzaam scherper. De vlek zag eruit als een spook of misschien een ballon. Iets wat een kind had kunnen tekenen.

John beseftte dat hij zich in het grensgebied tussen waken en slapen bevond, maar hij had geen idee hoelang hij tussen beide werelden had gezweefd. Hij probeerde zijn hoofd te draaien om te zien waar hij was. Seconden later werd hij overspoeld door een golf van pijn. Het epicentrum zat in zijn achterhoofd en stroomde vanaf die plek door zijn lichaam. Hij deed zijn ogen stevig dicht en probeerde een plek in zichzelf te vinden waar hij naartoe kon vluchten. Maar zo'n plek was er niet.

Hij wachtte tot de ergste pijn was gezakt en besloot om de kamer met andere zintuigen dan zijn ogen in zich op te nemen. Het rook naar schoonmaakmiddel, maar zonder de synthetische geur die zulke producten altijd bevatten. Geen citrus of bloemenweide, alleen iets klinisch en schoons.

Links van hem hoorde hij gepiep. Het geluid werd met tussenpozen van een paar seconden herhaald en was blijkbaar afkomstig van een technisch apparaat dat zich ter hoogte van zijn hoofd bevond.

Langzaam klemde hij zijn hand rond het stalen frame van het bed en gleed erlangs tot hij iets raakte wat een snoer leek. Hij pakte het vast en tilde het hoog genoeg op om te kunnen zien wat het was. Aan het eind zat een plastic cilinder met een rode knop. Hij drukte erop en wachtte tot er iets gebeurde. Het duurde niet lang voordat de deur openging en hij het geluid van naderende voetstappen hoorde. Een vrouw in een wit jasshort en met een knot in haar nek boog zich over het bed. 'Ben je wakker, John? Hoor je me?'

Hij knikte voorzichtig en de vrouw glimlachte naar hem. ‘Je bent in het Johns Hopkins Hospital in Baltimore,’ zei ze. ‘Je bent geopereerd aan schotwonden in je borstkas.’

Op het moment dat hij de woorden van de verpleegkundige hoorde, werd hij zich bewust van de pijn die de operatiewond veroorzaakte. Die had een ander karakter en was minder explosief dan de pijn in zijn achterhoofd en was eerder zeurend, alsof deze pijn een tweede laag vormde.

De vrouw vertelde hem hoe zijn gezondheidstoestand was. Hij had veel bloed verloren en was bewusteloos geweest toen hij een etmaal geleden bij de afdeling spoedeisende hulp was binnengebracht. De twee kogels hadden de vitale organen gemist en hadden het lichaam verlaten.

‘Water,’ zei hij. Het verraste hem hoe zacht zijn stem klonk.

De verpleegkundige pakte een beker met een rietje van de tafel en gaf die aan hem. John had zo’n dorst dat hij meer water opzoog dan hij kon doorslikken. Hij hoestte en de vrouw in het witte jasshort droogde zijn wangen met een papieren zakdoekje. ‘Het is moeilijk om te drinken als je helemaal plat ligt. Zal ik het hoofdeinde iets omhoogdoen?’

Hij knikte.

De verpleegkundige drukte op een knop aan de muur en het hoofdeinde van het bed kwam omhoog. Eindelijk kon hij de hele kamer zien. Aan de linkerkant van het bed zag hij een infuusstandaard met intraveneuze medicatie. John telde drie doorschijnende slangetjes die zijn lichaam via het infuus aan de binnenkant van zijn elleboog van medicijnen voorzagen. Het gepiep dat hij had gehoord, was afkomstig van een apparaat dat zijn ademhaling en het zuurstofgehalte van het bloed bewaakte.

De gordijnen voor de twee ramen waren dun en lieten meer zon door dan hij zou willen. Boven de deur zat een raam dat groot genoeg was om de politieagent die de wacht hield, te zien.

John draaide zijn hoofd langzaam naar de andere kant en zag nog een bed. Hij was blijkbaar niet de enige patiënt in de kamer. Toen hij zijn gezicht zag, explodeerde de pijn in zijn achterhoofd opnieuw.

Daar – maar een paar meter bij hem vandaan – lag de man die vierentwintig uur geleden een pistoolloop tegen zijn achterhoofd had geduwd.

2

KARLSTAD, 2009

Hij werd weer doorgeschakeld naar de voicemail. Heimer wist dat ze kon zien dat hij belde, hoewel het al bijna middernacht was. Haar mobiel zat vastgeplakt aan haar hand en pingde dag en nacht. Als het ene continent sloot, ging er een ander open en ze was altijd beschikbaar als de troepen hun bevelhebber nodig hadden.

Maar als hij, haar man, haar wilde spreken, koos ze ervoor niet op te nemen. Of ze screende haar gesprekken, zoals dat tegenwoordig heette. Soms had hij zin om de mobiel van iemand van het bestuur te lenen en Sissela daarmee te bellen, alleen om te controleren of ze dan wél opnam.

Heimer keek door het grote panoramaraam naar buiten. Het verbaasde hem hoe donker het water was. Binnenkort zou Emelie naar Stockholm teruggaan en was de zomer officieel voorbij. Hij dacht eraan dat hij zijn dochter nauwelijks had herkend toen hij haar de week voor midzomer van het station had opgehaald. Haar metamorfose naar keurige student bedrijfseconomie was zo snel gegaan dat hij bijna was vergeten hoe ze er tegenwoordig uitzag.

Sissela was natuurlijk dolgelukkig geweest toen Emelie vorig jaar aan de studie was begonnen. Nu de erfgename van het familiebedrijf aan een van de beste hogescholen studeerde, was alles wat er was gebeurd vergeten. Zelf was hij minder overtuigd geweest. Tijdens de zomer had hij zijn uiterste best gedaan om de relatie met zijn dochter te herstellen en Emelies vertrouwen terug te winnen. Ze had echter geweigerd hem toe te laten.

Hij belde Sissela opnieuw. Waarom nam ze in vredesnaam niet op? Als hij drie keer in een uur belde, moest ze toch begrijpen dat het belangrijk was?

Heimer zat bij het kookeiland en bedacht wat een rottag het was. Bij het ontbijt was er al ruzie geweest. Het hele studiejaar lang waren de be-

richten uit Stockholm goed geweest. Emelie had verteld dat ze haar tentamens haalde en goed overweg kon met haar jaargenoten. Tijdens een gesprek met zijn vrouw had Heimer zijn twijfels geuit over Emelies studieresultaten. Ze had zijn dyslexie geërfd en hij herinnerde zich hoe moeilijk het voor hem was geweest om de theoretische gedeelten van zijn architectuuropleiding te volgen. Sissela negeerde zijn bezorgdheid echter en had gevraagd waarom hij niet wat meer in zijn enige kind geloofde.

De vorige dag was het luchtkasteel ingestort. Een zakenrelatie van Sissela die goed bevriend was met de rector van de opleiding bedrijfs-economie, had gehoord dat de faculteit zich ongerust maakte over Emelie omdat ze zo vaak afwezig was. Sissela belde de rector en gaf niet op voordat de arme man duidelijke taal over haar dochter sprak. Van de zestig benodigde punten had ze er na twee semesters nog maar vierentwintig gehaald. De twee laatste tentamens had ze niet eens geprobeerd te maken.

Het ontbijt werd een kruisverhoor, waarbij Emelie met haar leugens werd geconfronteerd. Heimer probeerde zijn vrouw te kalmeren, maar het was alsof ze was vergeten hoe slecht het de afgelopen jaren met hun dochter was gegaan en dat ze haar bijna voorgoed waren kwijtgeraakt.

De ochtend eindigde ermee dat Emelie naar haar kamer verdween en de woning met een rugzak verliet. Vlak daarna vertrok Sissela eveneens en Heimer bleef achter tussen de brokstukken van wat een gezin moest voorstellen. Zoals gewoonlijk ruimde hij alles in zijn eentje op.

Hij bracht de ochtend in de wijnkelder door om er een beetje orde te scheppen. De afgelopen maanden was hij slordig geweest met de inventarisatie, maar om verzekerd te zijn moest de lijst met flessen bijgehouden worden. De therapie werkte en toen hij de veters van zijn schoenen strikte om twaalf kilometer te gaan hardlopen, voelde hij zich beter.

Zijn opgewekte gemoedstoestand hield echter niet lang aan. Na de avondmaaltijd die hij had gekookt en in zijn eentje had opgegeten, verdween de laatste illusie van het nieuwe leven van zijn dochter. Heimer ging naar haar kamer. Het was niet zijn bedoeling om die te doorzoeken, hij wilde er gewoon een tijdje zijn. Dat deed hij soms als ze weer naar Stockholm was vertrokken. Hij wilde zich herinneren dat het ooit zij tweeën tegen de rest van de wereld was geweest.

Het was een impuls geweest om de bovenste bureaulade open te trekken. Die stond op een kier en eigenlijk wilde hij hem alleen dichtschuiven. Dat maakte hij zichzelf in elk geval wijs. In plaats daarvan trok hij de lade open en reageerde onmiddellijk op de stapel oude huiswerkopdrachten. Het leek er verdacht veel op dat de stapel daar expres was neergelegd. Hij tilde de papieren op en vond een zakje met wit poeder.

Er zat nog maar een beetje in. Hij doopte zijn middelvinger erin, likte er met zijn tong aan en proefde aan de chemische, bittere smaak dat het cocaïne was.

Daarna had hij zijn dochter minstens acht keer gebeld zonder contact met haar te krijgen. Hij had een vermoeden gehad, maar had dat verdrongen. Emelie was te perfect. De therapeuten van de kliniek hadden er telkens weer op gewezen dat de reis van een psychische aandoening naar een normaal leven lang en vaak vol tegenslagen was. Zijn dochter leek na het verblijf in Björkbacken echter op wonderbaarlijke wijze genezen. Ze ging naar binnen als een negentienjarig meisje dat zich agressief gedroeg en drugs gebruikte, en kwam zes maanden later naar buiten als een meisje dat zich aanmeldde voor de studie bedrijfs-economie en zich wilde inzetten voor het familiebedrijf.

Heimer liep bij het kookeiland vandaan en begon doelloos door de woning te slenteren. De zolen van zijn leren schoenen kraakten op het witgelakte parket en hij voelde zich de enige gast op een bijzonder troosteloos feest. Hij was te netjes gekleed – in een overhemd en een colbert – terwijl hij net zo goed in een badjas en op pantoffels zou kunnen rondsloffen. Er was toch niemand.

Hij kleepte zich om en trok een beige chinibroek en de zwarte coltrui die hij in Milaan had gekocht, aan. De trui zat strak over zijn getrainde, pezige lichaam, dat hij aan het hardlopen te danken had. Niet veel mannen van achtenveertig waren zo goed in vorm. Zijn haargrens kroop weliswaar naar achteren en de huid rond zijn ogen was gerimpeld, maar hij was tevreden over zijn gezicht. Het was met waardigheid ouder geworden.

Soms kocht hij stiekem *Svensk Damtidning*, een Zweeds damesblad, als Sissela en hij naar een première in Stockholm waren geweest. Hij vond het heerlijk om een van de mensen op de foto's te zijn en verge-

leek Sissela en zichzelf altijd met andere stellen van dezelfde leeftijd. De Bjurwalls waren moeilijk te verslaan als het om waardigheid en goede smaak ging.

Heimer liep terug naar de keuken, maakte een boterham en at de helft op. Hij dacht aan Emelie en waar ze zou kunnen zijn. Ze was woedend geweest toen ze vanochtend van huis vertrok en hij wilde een kans hebben om in alle rust met haar te praten als haar ergste boosheid was verdwenen.

Hij liep opnieuw naar de kamer van zijn dochter en ging op het bed zitten. Het viel hem op hoe slecht de nieuwe Emelie bij de oude paste. Witte blouses en kasjmier truien hingen aan kleerhangers naast zwarte capuchontruien en T-shirts met namen van bands. Haar Burberry-tas stond op de vloer naast een gele plastic krat met grammofoonplaten, maar het grootste contrast was de mooie MacBook in de leren hoes naast een pc met drie schermen en een headset die een gevechtspiloot niet zou misstaan.

De foto boven het bureau herinnerde aan een andere tijd. Het was een groepsfoto van de Striker Chicks, die was genomen tijdens de eerste wedstrijd van Dreamhack in Jönköping waaraan ze hadden meegedaan. Emelie stond helemaal rechts en was langer dan de andere meisjes van het team. Haar blonde haar was in die tijd donker geverfd en in een kort pagekapsel geknipt. Haar make-up was harder en in haar bovenlip zaten de twee ringen waarover Sissela zo verontwaardigd was geweest.

Heimer keek weg van de foto. Hij wilde weer hardlopen om de energie in zijn lichaam kwijt te raken en een bloedsmaak in zijn mond te proeven. Om te vergeten wat een ruggengraatloze amoëbe hij was geweest.

Ineens hoorde hij op de benedenverdieping de voordeur opengaan. Daarna volgde de doffe bonk van een tas die op de plavuizen vloer werd neergegooid en het gerinkel van de kleerhangers aan de stang onder de hoedenplank die elkaar raakten.

‘Wil je een glas water voor me pakken, liefje?’

Heimer, die naar de keuken was gegaan om Sissela te begroeten, zag hoe ze haar pumps uitdeed en zich op de bank in de zitkamer liet vallen. Ze struikelde nauwelijks waarneembaar over haar woorden, maar het was voor hem voldoende om te beseffen dat ze dronken was.

‘Natuurlijk,’ zei hij terwijl hij zijn best deed om niet te laten merken hoe geïrriteerd hij was omdat hij haar de hele avond niet had kunnen bereiken. Maar Emelie had hun steun nodig, en dan zou het dom zijn om ruzie te maken.

Hij duwde een glas tegen de holte in de koelkastdeur. Terwijl het koude mineraalwater in het glas stroomde, keek hij naar het uiterlijk van zijn vrouw: het platinablond haar met de dwarse lok die niet achter haar oor wilde blijven zitten; de aristocratische neus waarvan hij wist dat ze er heel tevreden over was; en de kin waar ze iets te vaak overheen streek. De arts had de huid tijdens de laatste ingreep te strak gespannen. Sissela klaagde erover dat het er niet natuurlijk uitzag voor een vrouw van ruim veertig jaar. Heimer had niets gezegd, maar had gedacht dat dat tenslotte het doel van plastische chirurgie was. Als ze er natuurlijk uit wilde zien, had ze haar oude kin beter kunnen houden.

Hij zette het glas water op een onderzetter om de salontafel te beschermen.

‘Dank je wel,’ zei ze en ze dronk het glas in één teug halfleeg. ‘Sorry dat ik zo laat ben. De vergadering duurde langer dan ik had verwacht en ik was helemaal vergeten dat we daarna een wijnproeverij hadden. Ik heb een paar flessen voor je meegenomen. De nieuwe man in het bestuur is mede-eigenaar van een wijngaard in Zuid-Afrika en toen ik vertelde over je belangstelling voor wijn wilde hij per se dat ik een doos voor je meenam.’

‘Bedank hem maar van me,’ zei Heimer. Hij ging op de Lamino-stoel zitten.

Hij haatte het als zijn vrouw zo deed. Waarom dacht ze dat de flessen van die wijnhandelaar het waard waren om een plekje in zijn kelder te krijgen? Besepte ze niet hoe zorgvuldig hij zijn verzameling had samengesteld en dat de beperkte ruimte die er nog was, was bedoeld voor de flessen bordeaux die hij later in de herfst tijdens de wijnveiling van Sotheby’s hoopte te kunnen kopen?

‘Heb jij nog iets van Emelie gehoord?’ vroeg hij.

‘Nee,’ antwoordde ze. ‘Is ze niet thuis?’

Hij schudde zijn hoofd terwijl zijn vrouw een been op de bank legde en haar voet begon te masseren. Heimer probeerde zich te herinneren

sinds wanneer ze dat niet meer aan hem vroeg als ze een lange werkdag op ongemakkelijke schoenen achter de rug had.

‘Het gaat niet goed met haar,’ zei hij en hij stond op.

Heimer gebaarde dat ze hetzelfde moest doen en ze liepen samen naar de kamer van hun dochter. Hij opende de lade en wees naar het zakje met het restant cocaïne.

‘Is dat wat ik denk dat het is?’ vroeg Sissela.

Hij knikte.

‘Ik voel me zo in de maling genomen,’ zei ze nadat ze een tijdje had gezwegen. ‘Eerst al die leugens over haar studie en nu dit. Ze heeft beloofd ermee te stoppen.’

‘We zijn naïef geweest. We hadden moeten beseffen dat het niet zo gemakkelijk zou zijn.’

‘Je bedoelt dat ik naïef ben geweest. Jij hebt tenslotte nooit geloofd dat ze zich beter voelde.’

Dat was precies wat hij bedoelde, maar Heimer vond het prettig dat ze zelf die conclusie trok in plaats van dat hij het haar moest vertellen. ‘Ze neemt haar mobiel niet op,’ zei hij. ‘Ik ben van plan haar te gaan zoeken.’

‘Is dat wel zo verstandig?’ wierp Sissela tegen. ‘Ze komt vast snel terug en dan wil ik dat we allebei thuis zijn. Emelie luistert eerder naar jou dan naar mij.’

Dat klopt niet, dacht hij. Ze luisterde vroeger eerder naar hem, maar dat was vóór Björkbacken geweest.

Zoals gewoonlijk liet hij de beslissing aan Sissela over. Ze dronken kamillethee omdat ze beweerde dat het haar zenuwen kalmeerde. Toen het één uur was geweest en hun dochter nog steeds niet thuis was, vertrok Sissela naar de slaapkamer om naar bed te gaan. Heimer ging op de bank liggen en trok een plaid over zich heen. Als Emelie probeerde langs hem te glippen, zou hij wakker worden. Hij beloofde zichzelf dat hij echt zou proberen om met haar te praten. Ergens binnen in haar bestond de oude Emelie nog, het meisje dat haar hoop op hem had gevestigd, en deze keer was hij van plan om haar niet in de steek te laten.

3

BALTIMORE, 2019

De plek waar de man had gelegen, was leeg. Het bed was weg en de apparaten die met zijn lichaam verbonden waren geweest, stonden op een kar bij de muur.

John had het bewustzijn weer verloren nadat het gezicht van de man hem had herinnerd aan de reden waarom hij in het ziekenhuis lag. De dag was overgegaan in de avond of misschien zelfs de nacht. Hij wist het niet; er hing geen klok in de kamer.

De verpleegkundige kwam weer binnen, ging bij het bed staan en observeerde hem ongerust. Ze beweerde dat black-outs niet pasten bij het patroon van schotwonden in de borstkas en wilde een arts halen. John protesteerde. Zijn achterhoofd deed geen pijn meer en de morfine onderdrukte de pijn in zijn borstkas. Nadat ze even had gearzeld, gaf de vrouw toe.

‘Wat is er gebeurd met de man die naast me lag?’ vroeg John.

‘Hij wordt weer geopereerd. Het was de eerste keer niet helemaal goed gegaan, dus wilde de chirurg een nieuwe ingreep doen,’ zei de verpleegkundige, waarna ze zweeg.

Misschien had ze te veel verteld over de andere patiënt. De geheimhoudingsplicht was streng in het ziekenhuis. John vroeg zich af hoeveel ze wist over de man die ze verzorgde. Politiebewaking voor de kamer was beslist geen normale situatie in het Johns Hopkins Hospital.

Nadat hij had beloofd om op de alarmknop te drukken als hij zich duizelig voelde, wenste de verpleegkundige hem een goede nacht. John wachtte tot de vrouw de kamer had verlaten voordat hij zijn ogen dichtdeed. De fragmentarische herinneringsbeelden van de gebeurtenissen in de haven van Baltimore waren een logisch geheel geworden op het moment dat hij het gezicht van de man had gezien. Hoewel zijn lichaam

protesteerde en de pijn weer in zijn achterhoofd bonkte, dwong hij zichzelf om terug te gaan naar de vrachtcontainer en het moment waarop hij ervan overtuigd was geweest dat zijn leven voorbij was.

Abaeze was aanwezig, samen met de rest van de vertrouwde gezichten. En Ganiru natuurlijk. Altijd Ganiru. Hij had ze bij elkaar geroepen voor een bespreking en leidde ze door het labyrint van containers naar het noordelijke deel van het havengebied. Uiteindelijk bleef hij voor een van de containers staan en haalde de balk weg zodat de zware deuren opengingen.

Hij gebaarde naar Abaeze, die het dichtstbij stond, om naar binnen te gaan. Daarna volgden John en de anderen. Ze gingen langs de wanden staan en keken naar Ganiru, die probeerde de deuren te sluiten. Het slot gaf niet mee, maar toen hij zijn heup gebruikte, gleed de grendel in de juiste positie en verdween het beetje licht van de vroege voorjaarszon, dat naar binnen stroomde.

Seconden later ging er een lamp aan het plafond van de container aan. John keek naar boven en zag een bouwlamp die aan een haak hing. Ganiru deed een paar stappen naar voren en stak zijn hand uit naar de lichtbron. Hij haalde hem van de haak en hield hem op borsthoogte voor zich. Het koude, witte schijnsel verlichtte zijn gezicht van onderen, waardoor hij een kwaadaardige geest leek. ‘Ga zitten.’

John gluurde naar de anderen. Het voelde eigenaardig om plaats te nemen op de smerige vloer.

‘Ga zitten,’ herhaalde Ganiru.

Deze keer gehoorzaamden de mannen. Ze leunden met hun rug tegen de stalen golfplaten. John voelde de kou van het staal door zijn overhemd dringen.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ vroeg Abaeze.

Als hij zelf iets dergelijks tegen Ganiru had gezegd, zou hij een paar harde draaien om zijn oren hebben gekregen, maar voor Abaeze lag dat anders. Hij was langer bij de groep en had een andere positie.

‘Ik dacht dat ik dit nooit zou hoeven te zeggen, maar iemand van jullie kletst.’

John was dankbaar dat zijn gezicht verborgen was in de duisternis en

hem niet kon verraden terwijl Ganiru die woorden uitsprak. Hij had meerdere keren gedroomd dat de leider zijn enorme handen rond zijn hals legde en met zijn duimen vlak onder zijn adamsappel druk zette zodat hij geen lucht meer kreeg.

‘Hoe zeker ben je daarvan?’ vroeg Abaeze zachtjes.

‘Honderd procent, verdomme. We hebben problemen gehad met de leveringen. Die zijn onderschept door de DEA. Daarom heb ik jullie verteld over een zogenaamde partij die met een vrachtvliegtuig zou arriveren. Raad eens welke dozen die klootzakken opengemaakt hebben?’ Ganiru verlichtte de gezichten van zijn mannen een paar seconden met de bouwlamp. ‘Als iemand iets wil zeggen, is dit het moment om dat te doen,’ siste hij.

Toen de donkere ogen het gezicht naast hem bekeken, probeerde John zijn hand naar zijn voorhoofd te brengen om het zweet weg te vegen. De signalen van zijn hersenen bereikten zijn hand echter niet; ergens in zijn lichaam was het systeem ingestort.

‘Geef verdomme antwoord!’ Het geschreeuw van Ganiru echode door de container.

Toen niemand iets zei, rukte hij zijn pistool uit de schouderholster onder zijn colbert, legde het voor zich op de vloer en gaf er een schop tegen zodat het wapen rond zijn as begon te draaien. John volgde de draaiende loop met zijn ogen. De snelheid verminderde langzaam, en toen het pistool aan zijn laatste ronde bezig was, zag het er slecht voor hem uit. Op het laatste moment besloot de loop echter langs hem te glijden en voor een van de andere mannen stil te houden.

Ganiru pakte het wapen op, stopte het in de holster terug en hing de bouwlamp aan de haak aan het plafond. Vervolgens trok hij de verliezer van de weezinwekkende roulette van de grond en sleepte hem naar de deuren. Met zijn vrije hand opende hij de container en gaf de man zo’n harde duw dat die op het asfalt viel.

Ganiru draaide zich om naar de mannen in de container. Hij leek nu kalmer en glimlachte, alsof het spelletje met het pistool niet serieus bedoeld was. ‘Ik schiet om de tien minuten iemand van jullie dood tot ik te horen krijg wie de verrader is,’ zei hij, waarna hij naar buiten liep.

Het dreunde in Johns oren toen de zware deuren dichtsloegen en het

licht opnieuw werd gereduceerd tot het witte schijnsel van de bouwlamp. Seconden later klonken er buiten de container twee snelle schoten.

De stilte die volgde, was compact, alsof alle mannen binnen de vier golfplaten wanden hun adem inhielden en niemand de eerste wilde zijn om de lucht weer te laten ontsnappen. Uiteindelijk werd het ontbreken van woorden zo drukkend dat de man die het dichtst bij de deur zat, zijn mond toch opendeed.

‘We moeten kalm blijven, er is niemand gewond,’ zei hij. ‘Die kogels zijn in de grond geschoten. Ik geloof geen reet van het verhaal over de tegengehouden leveringen. Niemand hierbinnen is zo verdomd stom om te kletsen, of wel soms? Ganiru is altijd paranoïde geweest en wil ons alleen op de proef stellen.’

John was bijna bereid hem te geloven. Zijn stem had zo’n kalme, troostende klank. Zo meteen zou alles voorbij zijn en zouden ze er allemaal om lachen en zou de baas hen in het treurige café van zijn neef bij Patterson Park op een drankje trakteren.

John probeerde zijn hersenen opnieuw te vragen om zijn rechterarm op te tillen. De zenuwbanen functioneerden nog steeds niet.

‘Wat denk jij, Abaeze? Jij kent hem tenslotte,’ zei een stem achter in de halfdonkere container.

Abaeze was uiterst geconcentreerd en haalde zijn schouders op, alsof hij alleen geïnteresseerd was in zijn eigen gedachten.

Vlak daarna rammelde het slot weer. De smalle strook daglicht die naar binnen stroomde, werd breder toen de deur half openging. Iets werd de container in geduwd en het licht verdween opnieuw.

‘Nog vijf minuten,’ klonk Ganiru’s stem door de stalen wand.

John zag dat een paar mannen overeind vlogen en in een halve cirkel rond het lichaam op de vloer gingen staan. Iemand schudde de man om een reactie te krijgen, in het begin voorzichtig en daarna steeds harder. Het gezicht viel opzij en tussen een paar benen staarde één oog naar John. Het andere oog was weggeschoten.

De man die daarnet had geprobeerd de groep te kalmeren, strompelde naar de achterste hoek van de container en braakte luidruchtig. De scherpe stank van maagzuur en voor de helft verteerde fajita’s verspreidde zich snel door de krappe ruimte.

Meerdere mannen begonnen elkaar schreeuwend te beschuldigen van allerlei dingen. John zat als versteend op de vloer en deed zijn uiterste best om orde aan te brengen in zijn gedachten, die voortdurend van richting veranderden en niet tot een begrijpelijk geheel samengevoegd konden worden.

Abaeze ging midden in de container staan en haalde twee mannen uit elkaar die elkaar sloegen. 'Als we niet kalm blijven, gaan we allemaal dood!' riep hij.

De mannen stopten met tegenzin met vechten. Waarschijnlijk beseften ze dat Abaeze de enige was die er misschien in zou slagen om Ganiru tegen te houden.

'Als hij terugkomt, vertel ik hem wie er gekletst heeft. Ik zal het mezelf nooit vergeven als een van ons moet sterven voordat ik de kans heb gehad om een logische conclusie te trekken,' zei hij, waarna hij weer ging zitten.

De andere mannen volgden zijn voorbeeld en het werd eigenaardig stil in de container. De bange mannen zaten tegen de wanden en ontweken elkaars blikken. Uiteindelijk was er iemand die het aandurfde om de vraag te stellen: 'Wie is het?'

Abaeze schudde zijn hoofd. 'Dat hoor je als Ganiru terug is.'

John vroeg zich af hoeveel van de chaos die door zijn hoofd raasde, aan de buitenkant zichtbaar was. Zijn ademhaling was zo snel en oppervlakkig dat hij hijgde als een koortsig kind. Niemand lette echter op hem. Ze hadden allemaal genoeg aan zichzelf en waren verdiept in hun gedachten. Het was hun woord tegen dat van Abaeze als hij iemand aanwees. Wie zou Ganiru geloven?

De deuren van de container gingen weer open en hun beul stapte onverschillig over het dode lichaam op de grond heen. Hij zag blijkbaar dat alle blikken op Abaeze waren gericht. 'Heb je me iets te vertellen?' vroeg hij.

Abaeze aarzelde niet. Zijn stem was krachtig en de minachting droop ervan af. 'Hij is degene die gekletst heeft,' zei hij terwijl hij wees.

John zag dat Abaezes vinger op hem was gericht en voelde de blikken van de andere mannen. In hun ogen was niet alleen haat, maar ook een zweem van opluchting te lezen. Als hij verloor, zouden zij winnen.

De hoofdprijs was het voorrecht om morgenochtend weer wakker te worden.

Maar hoe kon Abaeze het weten? Als hij het wist. Hij kon natuurlijk ook op goed geluk iemand uitgekozen hebben om niet het risico te lopen dat hij zelf werd beschuldigd. John was degene die het kortst bij de groep was, alleen dat maakte hem al een geschikt slachtoffer.

‘Weet je dat zeker?’ vroeg Ganiru.

‘Ja, hij is zijn mobiel een keer in de auto vergeten toen hij moest pissen. Er kwamen verdachte berichten binnen. Destijds snapte ik het niet, maar nu begrijp ik waarover het ging,’ zei hij, waarna hij naar de verrader spuugde.

John staaarde naar de klodder spuug die een paar decimeter voor zijn voeten terecht was gekomen. Hij voelde zich misselijk, maar het lukte hem om niet te kokhalzen. Zou Ganiru het geloven? Dacht hij serieus dat infiltranten op deze manier met hun opdrachtgevers communiceerden?

Blijkbaar wel, want hij zag dat Ganiru zijn wapen hief. ‘Je breekt mijn hart. Het stukje dat over is dan.’

John wilde zich verdedigen. Hij wilde zoveel leugens aan de psychopaat tegenover hem vertellen dat hij nooit meer iemand zou vertrouwen, maar zijn tong was net zo verlamd als de rest van zijn lichaam. Hij kon geen woord uitbrengen.

‘Laat mij het doen,’ zei Abaeze. ‘Ik slaap vannacht beter als ik die klootzak mag doodschieten.’

Ganiru knikte goedkeurend. ‘Natuurlijk, je mag hem hebben.’

Abaeze sleurde John van de vloer. Het was een vernederende manier om te sterven. Hij, de man die was opgeleid om de pers te woord te staan, liet zich als een willoos lammetje naar de slachtbank leiden. Ganiru hield de deuren open zodat Abaeze hem naar buiten kon slepen. Ergens was het een opluchting om niet in de container te sterven. Zijn laatste ademhaling zou in elk geval in de frisse lucht zijn.

‘Op je knieën,’ commandeerde Abaeze.

John kreeg een duw, ving zichzelf op en zat nu op handen en knieën met zijn rug naar hem toe. Hij was dankbaar dat de andere mannen in de container waren gebleven. De dood was privé en hij wilde zijn laatste momenten niet met hen delen.

Hij keek achter zich en zag dat Ganiru het pistool aan Abaeze gaf, hoorde het metalen geluid toen Abaeze het wapen ontgrendelde, voelde de loop die tegen zijn achterhoofd werd geduwd en zijn gezicht naar de grond dwong. John volgde een barst in het asfalt tot die onder een andere container verdween.

Hij was ervan overtuigd dat dit het einde was, het laatste hoofdstuk.

De film in zijn hoofd stopte toen de deur openging. Hij deed zijn ogen open en zag dat de politieagent in de gang de verpleegkundige hielp om een bed de kamer in te rijden. Dat moest Abaeze zijn, die terug was van de operatie. John keek meteen of hij bewoog, maar hij leek niet wakker te zijn.

De verpleegkundige duwde het bed naast dat van John en sloot de sensoren aan die de vitale functies van de patiënt bewaakten. Daarna ging haar pieper af en liet ze hem alleen met de slapende Abaeze.

John keek naar het zware lichaam waarvoor nauwelijks genoeg plaats in het bed was. De man moest bijna twee meter lang zijn en ruim boven de honderd kilo wegen. Zijn gezichtshuid was zo zwart dat de kleur naar blauw neigde. Zijn neus was breed en de rimpels in zijn wangen dieper dan hij had gedacht. De stevige armen, die op het dekbed lagen, waren niet gespierd. De kracht was verpakt in een laag vet, maar was daardoor niet minder indrukwekkend. John snapte waarom Ganiru zo enthousiast over hem was. Wie moeite had om zijn schulden te betalen, vond vaak verborgen reserves als Abaeze aan de onderhandelingstafel kwam zitten.

Ineens begon hij te hoesten. John schrok. Het was duidelijk dat de man in het bed naast hem bij bewustzijn begon te komen.

John vroeg zich af of hij de verpleegkundige moest waarschuwen, maar besloot het niet te doen toen Abaeze zijn ogen opendeed en zijn hoofd naar hem toe draaide. Het duurde een paar seconden voordat de enorme man beseftte naar wie hij keek. Vervolgens glimlachte hij zwak en zei: 'Je leeft dus nog.'

John beantwoordde de glimlach. 'Ja, en we weten allebei aan wie ik dat te danken heb.'